

Sedaj je črn oče, kadar jo obleče. Stric pa mu na cesti vedno kaže pesti. Teta ni tako huda in mu kaže samo jezik.

Na pustni torek se napravi naš oče za pustnjaka. Pravi, da se izplača. Če ga boste, gospod učitelj, kje videli, tisti je, ki ima eno hlačnico belo, drugo pa zeleno. Ali izdati me ne smete, sicer mi oče navije uro! Jutri me ne bo v šolo, ker me bo bolel zob in bom pri sosedu obiral češnje. Zato pa pridem v torek pol ure prej, da ne bo zamere.

Na Repoluskovi vrbi imajo srake mlade. Če hočete, vam jih par prinesem. Mlade srake so zelo dobre in se dajo marsikaj naučiti. Potem še v torek ne pridem v šolo, bom šel po srake. —

KAJ VEM O JUGOSLAVIJI

O Jugoslaviji vem veliko, ker je velika. Na našem zemljevidu ni velika. Lahko bi jo pokril z vrečo, ki jo ima oče za krompir. Okoli Jugoslavije je rdeča meja. Tudi okoli naše njive je meja, a ni rdeča. Našo mejo oče hitro pokosi, potem pa se jezi sosed. Zadnjič se je hudoval:

»Hudirja, mari misliš, da je meja samo tvoja, moja pa ne?«

Ko sem vprašal gospoda učitelja, kdo kosi državno mejo, mi je pokazal s prstom krog na sredi čela. Koga je mislil s tem, ne vem.

Če bi šli po meji okoli Jugoslavije, bi nas zelo bolele noge. Oni teden je šel moj oče na semenj v Ptuj, plemensko prase je rekel da bo kupil, in ko je prišel nazaj, je dejal:

»Sapralot, se vleče pot! Kmalu bi bil izgubil noge. Komaj sem jih še vlačil za sabo.«

Okoli Jugoslavije, je dejal, ni neumen da bi hodil. Prašiča je prodal spotoma. Tri kovače je zaslužil. V Jugoslaviji imamo hribe in doline. Hribi so vedno višji kakor doline in kjer je hrib, ni doline. Na našem zemljevidu so hribi rjavi kakor naša mačka, ki jo je lani odnesel konjederec. Zdaj imamo sivo. Doline so zeleno pobarvane, ker raste tam trava. Tiste trave naša krava ne bi žrla.

Imamo tudi reke, ki so polne vode. Reke tečejo naprej in če reka obstoji, ji pravimo jezero. Preko jezera lahko plavamo. Naš ribnik ni jezero, ampak mlaka, ker še pujski pridejo na drugo stran, ne da bi plavali. Jaz pa znam plavati v našem ribniku. Na spodnji strani zemljevida vidimo morje. Morje je velika voda, ki je vedno mokra. Preko vode je napisano: Jadransko morje. Rib ne vidimo na zemljevidu.

Cuckov Mihec je delal luknje v zemljevid, da bi našel ribe. Pa jih ni. Po morju plavajo ladje. To so velike škatle, ki v njih sede ljudje in potniki. Včasih se pelje preko morja tudi kakšna žival ali ptič, ki gre na obisk k stricu v Ameriko. V Jugoslaviji je veliko živali. Pri nas je največ vrabcev. Na morju ne raste žito, ampak valovje, ki ga goni veter kakor naš klopotec na tepki.

Na zemljevidu vidimo tudi bele pike. To je sneg, a ni mrzel. Na takem snegu stoji Triglav. To je gora s tremi glavami. Zelo rad bi jo videl. Moj oče pravi, da je videl nekoč tele z dvema glavama. Triglav pa ima tri glave, najbrž tudi telečje. Na Triglav hodijo ljudje, ki radi gledajo navzdol in se jim ne moti. Naš sosed ima na češnji strašilo, ki tudi gleda navzdol in se mu ne moti.

Imamo tudi ceste in železnice, kjer vozijo kolesarji in strojevodje. Moj pokojni stric je bil strojevodja leta in leta. Nekoč pa ga je prijel in je pri Zidanem mostu pognal vse skupaj v Savo. Sam je splaval na breg, kjer so ga pokopali. Od takrat ni več živ. Letala so preširoka in ne morejo voziti po cesti. Zato se zalete in skočijo v zrak kakor škorci, če zagledajo Sultana. Tudi jaz bi rad letel po zraku.

Moj oče pravi o sosedomi Barbi, kadar je hud nanjo, da sede ponoči na metlo in leti po zraku. Škoda, da je še nisem videl.

Vasi in mesta so zaznamovana v Jugoslaviji s pikami in krogi. Naša vas nima pike, a je večja kakor vsi krogi skupaj. V velikih krogih so visoke šole, ki imajo več nadstropij. Tam se uče učenci za zdravnike in profesorje. Po šoli ni tam nihče zaprt. Tudi klečati ni treba zdravnikom in profesorjem. Ko dobi zdravnik odpustnico, si kupi naočnike in lahko puli zobe. Zadnjič je izpulil zdravnik mojemu očetu dva zoba. Bila sta črna kakor krta in sta smrdela po tobaku. Tobak sade tam, kjer ni fižola. Nekateri sade tudi pivo in mu pravijo hmelj. Moj oče sadi samo krompir in kurozo. Mati pa nastavi vmes zelja in fižola. Takrat se oče zmeraj jezi:

»Vrste se drži in ne skači po njivi kakor mlado žrebel«

Več pa ne vem. Se bomo še učili dalje.

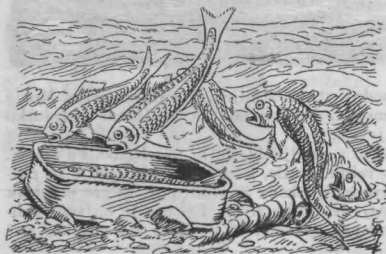
KAKŠEN POMEN IMA MORJE ZA NAS

Morje ima za nas velik in lep pomen. Ako je komu vroče, lahko skoči v morje in se shladi. K morju hodijo tudi tujci ter skačejo v vodo. Tudi soli si lahko natlačiš pri morju. Sol je jako koristna reč in se rabi vsepovsod. Pri nas se veseli soli najbolj krava in tista telica, ki smo jo lani prodali. A tudi naš oče jo ima zelo rad.

Vsak dan si nareže redkvice in čebule. Potem zmeša vse skupaj in močno posoli. Ko to naredi, sede k mizi ter reče:

»Primojdunaj, to bo menaža!«

V morju so tudi ribe. To so ribe, ki jim sol ne reže v oči. Ko se odebele, poskačejo v škatlice in gredo v trgovine. Takim ribam pravimo sardine. Zadnji petek je oče kupil škatlo sardin. Strašno so smrdela, ker niso bile več žive. Zato je oče lepo prijel vse skupaj in pognal sardine s škatlo vred

trgovcu v glavo, da so letele ribe po vsej trgovini. Strašno žal mi je bilo za škatlo. Rad bi bil napravil iz nje hlev za hrošče ali pa bi jo bil napolnil z gnilimi breskvami ter jo prodal Matevžku za marmelado. Matevžek je malo neumen in kupi vse, kar je skrito v škatli.

Po morju priplava tudi kava iz Amerike. Mleko zraste doma. Zato nima